

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΔΡΟΜΕΥΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

Ήταν κολυμβητής μοναδικός!
Ντελέφιν!... Κοιχαράς!...
Τό ανομιολογούσε κι'... ο ίδιος! Κι' ο ίδιος... τό πιστεύε!...

Αρεστέο σάν μυθικός θεός της θάλασσας, μέσα από τὰ κύματα...

Ή θάλασσα ήταν μιά φρεσκή κατάσταση γι' αυτόν, μιά δεύτερη ζωή του... "Όταν ορχνόταν μαζουδοῦνι, μέσα στά ύγραύ της βάθης κι' ἔβγαυε στην ἐπιφάνεια, στε φανομένους από φέγνα κι' ἀφρούς, νόμιζε κανείς πως ἀναδύεται κάποιος μυθικός θεός της θάλασσας, ἔτσι καθώς φάνταζε μέσα στά χρόνια τὸν ἀφρὸν και στοὺς θηκοὺς τὸν κηιτόν. Βουτούσε γιὰ νὰ πέρη νέες δυνάμεις κι' ἔβγαυε ἐπάνω νέος ἀνθρώπος, φρέσκος κι' ἀλλοιωτόκος, αἰσθανόμενος ἕνα θεῖο δροσισμὸ σ' ὅλο του τὸ σῶμα, σάν νὰ ἀλαφρώθηκε ἀπ' τὸ γήινο περιβλήμα του και ν' ἀνῆκε πειὰ στο ἀπέραντο ὕψος στουχοῖ.

Ή θάλασσα κατέλιψε τίς σκέψεις του, τὴν ψυχὴ του, τὸ πνεῦμα του.

Ἄν δὲν ὕπαρχε γῆ, λίγο θὰ τὸν ἔγνοιαζε αὐτόν.

Τὰ κῆματα δὲν τὸν χιπειούσαν, δὲν τὸν σκεπάζανε, ἀλλὰ τὸν ἀγκάλιαζαν σὺ κενούκοις παιχνιδάκοις και τὸν διπλοῦνε ἰδιωτικά, σάν ἀφροδὴ ὀλόβινα σεντόνια.

Στὶς κηιμένες δὲν λουζότανε ποτέ. Κολυμπούσε πέρα, μαζουρά, στην ἀνεκχὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τὴν ἔχη ὀλη δική του, καταδικὴ του ἐντελοῦς.

Λοιπὸν τὸν ἔβλεπε πέντε φορὲς καθημερινῶς τοὺς Ὑπουργοὺς και συνεργάτεςι με ἐπίσημα πρόσωπα, αὐτόν, ἀνθρώπο δούσαντα σπουδαῖος δημοσοκομίας, ὑπάλληλο ὄσας σεντάρες και τὸ περιήρη κείνο κηιστόδιο περὶ φορολογίας της πατρίδας!...

Ἄλλὰ ἔνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ἰσοργεῖοῦ της Ἐθνηκής Οἰκονομίας, δὲν τὰ χάνει ἐκόλα!... Ἄν τὰ ἔβγαυε, ἀλλομονό του!... Τὸν ἔξερετε καλά!... Πῶςε φορὲς δὲν ἔσωση τὴν αἰσὸτὸ τὸ ἰσοργεῖο, κληδονοζομένη ἀπὸ τὰ λαϊκά κῆματα!... Τὸ τελευταῖο μάλιστα ἔργο του περὶ ὄρων ἐργασίας και πλανοῦνιο φεσιταῖο, περὶ ὀλιγο νὰ τὸν κῆλυ ἐνοδοῖ!...

Ἄλλὰ και τὸ ἄλλο! Περὶ χρησιμοποιοῦσε τὸν ποδοῖν τὸν πεδοσοφιστόν ὄς κλητηρίο δυνάμεις της ἐγχωροῦ βιομηχανίας, τί τὸν λέει!...

Ἄν τὸ ἀθλητισμοῦ δὲ ἔσωση τὰ οικονομικά του χρότους!... Γιατὶ νὰ μὴν τὸν σῶση τῶρα κι' αὐτόν ὁ ἀθλητισμοῦς;

Ἐπιταμε, ὁ ζ. Ἀνώτερος τοῦ ἰσοργεῖοῦ δὲν τὰ χάνει.

Ὁ ἀ προσκορηθὴ πῶς ἦταν ἀθλητής, δομοῦς τοῦ Μαραθωνεῖοῦ!... Τῶρα τελευταῖα, ὀλη ἡ Ἐλλὰς ἔχει ἐστρελλοδεῖ με τὸν ἀθλητισμό!... Τί τὸ περιέγραφο λουτόν, ἀν ἔβλεπαν ἕναν ἀνθρώπο γηινοῦ, ἢ ἕνα μαγικό μονήμα, κατάβροκτο ἀπ' τὸν... ἰδρωτά βέβωια, νὰ τρέχη στοὺς δρόμοις!...

Ὅχι μόνο γιὰ τρέλλο δὲν θὰ τὸν νόμζαν, ὄχι μόνο ντομάτες δὲν θὰ τὸν πετούσαν, ὄχι μόνον ἡ μαρῖδα δὲν θὰ τρέχε προγαφοντας ἀπὸ κοντά του, ὄχι μόνον ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ τὸν ἔπιασε, ἀλλὰ και θὰ τὸν χειροποτοῦσαν.

— Γειά σου!... Γειά σου!... Κοιχαράς... Νὰ μῆς ἔχης!...

Τὸ εἶπε λουτόν και τὸ ἔκαμε!

Πῆρε φόρα κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαῖν τρέχοντας πρὸς τὴν κηισφόρο Σαγγροῦ.

Ὁ κόσμος στεκόταν και τὸν κῆτάζε με θαυμασμό.

— Ἀθλητής!

— Μαραθωνοδρομῶς!

— Μοιρὲ μπράβο!... Τρέχει δυνατά!

— Χαρά στά πόδια του!

— Αὐτός θὰ μῆς δοξάσει!

Ἐκείνος πάλι, ὀπου ἔβλεπε κόσμο πὸ πολύ, φωτοῦσε:

— Πῶσε μπροστά κανένας ἄλλος;

— Ὅχι, τοῦ αἰκάντο ὄ σ' ἂν οἱ διαβάτες. Τρεχά... Μπράβο!... Μπράβο!...

— Δόσε σοι ὁ Θεός! Πῶσος ἐσοχμοῖ! φεθόριζε αὐτός.

— Γειά σου, λεβέντι, γειά σου!...

Κι' ὁ κόσμος παρατάχτηκε σὲ μῆ μαζουρά γρημι, γιὰ νὰ διή

Τὰ κῆματα ἠδυναθῶς τὸν ἀγκάλιαζαν.

κι' ἔβαλε ὀδες του τίς δυνάμεις γιὰ νὰ βγῆ στην ἔρη... Μὰ τὰ κῆματα τὸν ἀγκάλιαζαν, τὸν τραβοῦσαν στά βαθειά, ὀμοια με νερόνια μπράσοτα δυνατά τὸν ἔβλων ἀπὸ παντοῦ, σάν στήθη ἰγυρά φοιχακό-νικε ἐμτροῦς του και τὸν παρέσωνα πρὸς τὰ πόδια, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν, μὰ αὐτός τίποτε πειὰ δὲν ἄκουγε...

Χαισομέοις ἔσαι ὄς εἰκοσι λεπτά, μὰ ἐπὶ τέλους βγήκε ἔξω!... Ἄλλὰ ὁ λουποδοῦτης εἶχε ἔξαρναστέι. Δὲν τοῦ εἶχε ὄφροισ τίποτε παρὰ μονάχα τὸ κηιλλόρο του!

Καὶ τῶρα πῶς ν' ἀνέθε στην Ἀθήνα, ἔσαι γουινὸς καθὼς ὄπομινε;

Ὁ θὰ τὸν περνοῦσαν γιὰ τρέλλο, θὰ τὸν χιπειούσαν με ντομάτες, θὰ τοῦ ορχνόταν ἡ μαρῖδα ἀπὸ κοντά και στο τέλος διέτρεχε τὸν κῆδυνο νὰ τὸν συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία.

Ἡ ἀστυνομία!...

Πεσόν; Αὐτόν!

Αὐτόν, ἀνώτερο ὑπάλληλο τοῦ ἰσοργεῖοῦ της Ἐθνηκής Οἰκονομίας, ἀνθρώπο με τοιπὲ και με ἀξιοπρέπεια, ποῦ βλέπε πέντε φορὲς καθημερινῶς τοὺς Ὑπουργοὺς και συνεργάτεςι με ἐπίσημα πρόσωπα, αὐτόν, ἀνθρώπο δούσαντα σπουδαῖος δημοσοκομίας, ὑπάλληλο ὄσας σεντάρες και τὸ περιήρη κείνο κηιστόδιο περὶ φορολογίας της πατρίδας!...

Ἄλλὰ ἔνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ἰσοργεῖοῦ της Ἐθνηκής Οἰκονομίας, δὲν τὰ χάνει ἐκόλα!... Ἄν τὰ ἔβγαυε, ἀλλομονό του!... Τὸν ἔξερετε καλά!... Πῶςε φορὲς δὲν ἔσωση τὴν αἰσὸτὸ τὸ ἰσοργεῖο, κληδονοζομένη ἀπὸ τὰ λαϊκά κῆματα!... Τὸ τελευταῖο μάλιστα ἔργο του περὶ ὄρων ἐργασίας και πλανοῦνιο φεσιταῖο, περὶ ὀλιγο νὰ τὸν κῆλυ ἐνοδοῖ!...

Ἄλλὰ και τὸ ἄλλο! Περὶ χρησιμοποιοῦσε τὸν ποδοῖν τὸν πεδοσοφιστόν ὄς κλητηρίο δυνάμεις της ἐγχωροῦ βιομηχανίας, τί τὸν λέει!...

Ἄν τὸ ἀθλητισμοῦ δὲ ἔσωση τὰ οικονομικά του χρότους!...

Γιατὶ νὰ μὴν τὸν σῶση τῶρα κι' αὐτόν ὁ ἀθλητισμοῦς;

Ἐπιταμε, ὁ ζ. Ἀνώτερος τοῦ ἰσοργεῖοῦ δὲν τὰ χάνει.

Ὁ ἀ προσκορηθὴ πῶς ἦταν ἀθλητής, δομοῦς τοῦ Μαραθωνεῖοῦ!...

Τῶρα τελευταῖα, ὀλη ἡ Ἐλλὰς ἔχει ἐστρελλοδεῖ με τὸν ἀθλητισμό!... Τί τὸ περιέγραφο λουτόν, ἀν ἔβλεπαν ἕναν ἀνθρώπο γηινοῦ, ἢ ἕνα μαγικό μονήμα, κατάβροκτο ἀπ' τὸν... ἰδρωτά βέβωια, νὰ τρέχη στοὺς δρόμοις!...

Ὅχι μόνο γιὰ τρέλλο δὲν θὰ τὸν νόμζαν, ὄχι μόνο ντομάτες δὲν θὰ τὸν πετούσαν, ὄχι μόνον ἡ μαρῖδα δὲν θὰ τρέχε προγαφοντας ἀπὸ κοντά του, ὄχι μόνον ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ τὸν ἔπιασε, ἀλλὰ και θὰ τὸν χειροποτοῦσαν.

— Γειά σου!... Γειά σου!... Κοιχαράς... Νὰ μῆς ἔχης!...

Τὸ εἶπε λουτόν και τὸ ἔκαμε!

Πῆρε φόρα κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαῖν τρέχοντας πρὸς τὴν κηισφόρο Σαγγροῦ.

Ὁ κόσμος στεκόταν και τὸν κῆτάζε με θαυμασμό.

— Ἀθλητής!

— Μαραθωνοδρομῶς!

— Μοιρὲ μπράβο!... Τρέχει δυνατά!

— Χαρά στά πόδια του!

— Αὐτός θὰ μῆς δοξάσει!

Ἐκείνος πάλι, ὀπου ἔβλεπε κόσμο πὸ πολύ, φωτοῦσε:

— Πῶσε μπροστά κανένας ἄλλος;

— Ὅχι, τοῦ αἰκάντο ὄ σ' ἂν οἱ διαβάτες. Τρεχά... Μπράβο!... Μπράβο!...

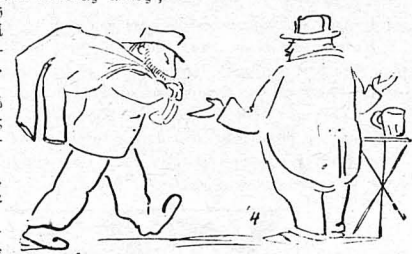
— Δόσε σοι ὁ Θεός! Πῶσος ἐσοχμοῖ! φεθόριζε αὐτός.

— Γειά σου, λεβέντι, γειά σου!...

Κι' ὁ κόσμος παρατάχτηκε σὲ μῆ μαζουρά γρημι, γιὰ νὰ διή

— Γειά σου, λεβέντι, γειά σου!

— Στάσου, κακοροῖή μου, νὰ πιῆς μῆ μπύρα, νὰ μὴ ξεφυχήσης στο δρόμο.

Η ΕΝΔΟΞΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Πώς έγραφε και τί έλεγε για τη φιλολογία. Πώς έπηγε για πρώτη φορά στο Παρίσι. 'Η άπεραντη φιλανθρωπία της. Πώς διέθετε τα μεγάλα της κέρδη. 'Η επίδρασις της στον Ναπολέοντα Γ'. Πώς μαγειρεύει και ετοιμαζε μόνη της τα γλυκίσματά της. Γιατί τινυνέταν άνδρικά. 'Η πολλές και ποικίλες ασχολίες της. 'Η άφηρημάδα της, πού την έκανε νά φαίνεται κούτη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γεωργία Σάνδη, ός γνωστόν, συγκαταλέγεται μεταξύ των περιφημότερων μυηθοποιωγράφων του αιώνας της καί μιά από τις ελάχιστες γυναίκες πού κατούθησαν να στη λογοτεχνία. Τα μυηθοστορήματά της έσημείωσαν τεραστία έπιτυχία στην έποχή της και πολλά άπό αυτά εξακολουθούν να διαβάζονται ακόμα και σήμερα ειχαριστάς.

'Η μοναδική αυτή γυναίκα ήταν προικισμένη με καταπληκτική εύκολία γραφήματος και έγραφε πολύ γρήγορα, χωρίς νά σταματάη καθόλου. 'Οπότος, ερχόντουσαν σπαγίες πού κοιροφάτανε κ' αυτή, 'Έλεγε δέ τότε άπειροκρινά, ότι ήλιπε πός μετά θάνατον θά πήγαμε σ' έναν άλλον πλανήτη, όπου δέν θά ήξεραν ούτε να... γράφουν, ούτε να διαβάζουν κ' έτσι θά ήσυχάζε. 'Επίσης έλεγε συχνά ότι δέν είχε έπαυθεί στη συγγραφή από καμιά έξωφρεσική κλίση, αλλά' άπόως αγιά να κερδίξη τό φομά της.

'Η Γεωργία Σάνδη μεγάλωσε και παντρεύτηκε στο Νοάν της Γαλλίας. 'Επειδή όμως δέν τά πήγαμε καλά με τον σύζυγό της, αναγκάστηκε σέ ήλικία εύκοισάντες χρόνων να τον άφήση και νά φύγη. 'Από εκεί πέρα ήξερε νά τή Παρίσι, με την άπόφαση νά ζήση, πωλιώντας διαφόρους πινάκούς της, γιατί είχε άξιοσημείωτο ταλέντο και στη ζωγραφική.

Μόλις όμως έφτασε στο Παρίσι, αντί νά έπαυθή στη ζωγραφική, επεδόθη στη φιλολογία κ' άρχισε νά γράφει μυηθοποιήματα, των οποίων ή έκδοτική έπιτυχία την εροθύησε οριστικά πρ-ότο είδος αυτό της τέχνης. 'Η Σάνδη ήταν πολύ εργατική και στο διάστημα των σαράντα ή πενήντα χρόνων της συγγραφικής παραγωγής της, κέρδισε τρία περίοι εκατομμύρια φράγκα της εποχής εκείνης.

'Η Σάνδη ήταν αναγκασμένη νά δουλεύη νά νά συντηρή, όχι μόνο τον εαυτό της και τα παιδιά της, αλλά και τά πλήρη των φτωχών, τά όποια, ξέροντας την άπεραντη φιλανθρωπία της, την επισκεπτόντουσαν τακτικώτατα. 'Επίσης, εκτός των δικών της χρόνων, έξορούσε και χρέη άλλων, άπόως και μόνον από τήν αίσθημα φιλανθρωπίας. Τα φρόβαν όμως πολύ τά χρέη και φρόντιζε νά τά άποτινάξη μιά ώρα άρχητερα από πάνω της. «Τά χρέη, έγραφε σε κάποιον φίλο της, με ζεματούνε σαν πληγή».

'Η γενναιοσύνη της ήταν ένα φυσικό προτέρημα πού δέν της έλειπε ποτέ. Μόλις έπαινε χολήματα στα χέρια της, έσπευδε ν' άνακουρίση μ' αυτά τους δυστυχισμένους και νά ενεργητήσουν τους άπόρους. 'Εφτά μόλις χρόνια πρδ του θανάτου της, ενώ ήταν εξήντα έφτά χρόνων, έγραφε σ' ένα φίλο της τά εξής χαρακτηριστικώτατα πού δείχνουν τό μεγαλειώδη της ψυχής της:

«Μοίρασα νύει έχω και κράτησα μόνο είκοσι χιλιάδες φράγκα. Αλλά τά κατέθεσα στην Τράπεζα για νά μήν υποβάλω σ' έξοδα τά παιδιά μου, άν τύχει ν' άρροσώσω και πάρω νά εργαζομαι. Αλλά καί πάλι δέν είμαι βέβαιη ότι θά μωρίσω να φιλίζω αυτό τό κεφάλαιο. Θά παρουσιαστούν εξάπαντος άνθρωποι δυστυχισμένοι, πού θάχουν άνάγκη χρημάτων, και τότε ; Αν εί-

- και των άλλων δομείς νά περνούν.
- Μιά δέν είδε παρά έναν κοσμοκόνη νά ξεπροβάλλη άτ' τά χωράφια, φορτωμένο ρούχα. 'Ετρεχε κ' αυτός και κοντανάσαινε.
- Τών άθλητών εννε, μωρέ, αυτά τά ρούχα ; τον ρωτησε τό πλήθος.
- Τών άθλητών βέβαια.
- Στάσου, κοσμοκόνη μου, νά πηξ μιά μετρά νά συνέρθης, για νά μήν ξεπληχθής στο δρόμο κ' άφήσης τους ανθρώπους γυμνούς !...
- Και διηγούνίζοντο εκεί μπροστά στού Φίξε, πούδ νά τον πρωτοκροφάη !...

'Ηταν ό λαοδότης με τό ρούχα πού είχε κλέψει. Κι' έκανε σάν νεροφείδα, κατέβαζε μονορούφι τις μπιφές... γ δ ύ ν ο τ α σ τ ώ ρ α με τη σειρά τους και τους χάρηδες 'Αθηναίους φιλάθλους !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

μα καλά στην ύγεια μου και καταλαβαίνω ότι θά μωρίσω νά τά αναπληρώσω άργότερα με την εργασία μου, θά τά άποσώρω χωρίς διαταγή και θά τά δώσω σ' αυτούς πού έχουν άνάγκη».

'Η Γεωργία Σάνδη ήταν καλή μ' όλη τη σημασία της λέξεως κ' ό κυριώτερος σκοπός της ζωής της ήταν νά παρέχη έκδοικεύσεις στους άλλους. 'Ο Ναπολέον Γ' την εκτιμούσε πάρα πολύ και δέν της άρνόταν ποτέ πειά καμιά χάρη, άν και ή μυηθοποιωγράφος είχε δημοκρατικώτατα αίσθηματα. Με τη μεγάλη έπφορη μάλιστα πού έξωσούσε σ' αυτόν, είχε όσοι ατό φιλανθρωπία και έξοσιες άρκετά πολιτικά πρόσωπα της εποχής της.

'Η Σάνδη δέν είχε κανένα από τά ελαττώματα πού διακρίνουν τους άρρενας σναδέλους της — της ίδιας, έννοείται, άξία κ' αυτή. 'Ηταν ήσυχ κ' ύπομονητική και δέν εθύμωνε ποτέ. 'Αξία και στις πιο δύσκολες περιστάσεις της ζωής της, φαινόταν ειχαριστημένη από την τύχη της. Για τη φιλολογική εργασία της δέν είχε ποτέ μεγάλη ιδέα, 'Ακουγε άτάραχη τις επικρισεις των άλλων και πολλές φορές επέκρινε κ' ή ίδια τά έργα της.

Τό κυριώτερο όμως πρόσωπο της γυναικείας αυτής ήταν ή εργατικώτης της. 'Από την έποχή πού συζούσε με τον 'Αλφρέδο ντε Μυσσέ στη Βενετία, μέχρι της εποχής πού έγινε γιαγιά, εργαζόταν πάντα από έξη ως δέκα ώρες τό εικοσάτετρωωρο. 'Εγραφε πάντα άκουρυστα και καθόφρους νά διατηρή στο γράφμά της μιά προσεχότητα και μιά χαρά άσηπής.

'Η Γεωργία Σάνδη είχε την ιδιότυπη συνήθεια νά ντύεται άνδρικά. Προτιμούσε δέ τά άνδρικά ρούχα, κυρίως γιατί τά έβρισκε άναστακτικά. 'Εν τοιούτοις ήταν μοναδική νοικοκυριά και πολλές φορές σεβόριζε στους προσκαλεσμένους της φώρα φαγητά και γλυκίσματα, τά όποια κατεσκεύαζε μόνη της. 'Όταν έβρινε στη Βενετία, πωρ' είδες τις φιλολογικές ασχολίες της και τους παράφορους έρωτάς της, έβρισκε όσοποσο τον καιρό νά μαγειρεύη ή ίδια τό φαγητό της, για νά μετρώη κάπως τά έξοδά της. 'Η Σάνδη φημιζόταν για τις... σάλτσες, στον όποιες είχε μεγάλη έπιτυχία.

Εκτός αυτού, έκοβε κ' έγραφε μόνη της τά ρούχα των παιδιών της κ' άργότερα, πού έγινε γιαγιά, των εγγονών της. Πολλές φορές έλεγε, ότι τό ράφιο την έξεκούραζε άτ' τό... γράφω. 'Επίσης καταγινοίταν στην κηροποιή, χωρίς με τοίτο νά παροικη κ' ή μουσική, γιατί, εκτός των άλλων έπαιζε περίοιοιό πάνω.

'Η Γεωργία Σάνδη είχε άπελειπτική άφηρημάδα, ή όποια πολλές φορές την έκανε νά φαίνεται κούτη. Αυτό τό ήξερε κ' ή ίδια, αλλά δέν τό θεωρούσε ελάττωμά της, μολονότι γινόταν κάποτε άφρομη παρεγγήριση. Μιά φορά, π.χ., είχε καλέσει για πρώτη φορά σε μιά έσπερδία στο σπίτι της τον περίοιοιό ποιητή Θεόφιλο Γκωτιέ, ό όποιος δέν την γνώριζε ως τότε και διασεροσθήθηκε πολύ για τό άφηρημένο ύφος με τό άποίο τον έδέχτηκε. Τόσο πολύ μάλιστα περοσάρχηκε ό ποιητής άτ' τη στάση της, ώστε θέλησε νά φύγη άμέσως. Μόλις ή οικωδέστουνα έμαθε την προθύση τον από κάποιον κοινό τους φίλο, έπε στο τελευταίο θυμωμένη :

— Καλά, ξεχάσες λατόν νά με δικαιολογήσης, λέγοντάς μου πός είμαι... κούτη ;

'Όταν ήταν νέα, τρελαινόταν για τό χορό κ' άγαπούσε πολύ νά χορεύη χωρικάτους χορούς με συνδεία βιολιού και χαρμιούζας. Την άδυναμία αυτή την διατηρήσε μέχρι των γεραστών της, όποτε, επειδή δέν μωρούσε νά χορεύη ή ίδια, έβαζε τους άλλους νά χορεύουν. 'Επίσης μιά άτ' τις μεγαλειότερες δικαιωμάσεις της ήταν τά νεύρωσάστα. Κατασκεύαζε μόνη της τους ξύλινους αυτόους άνθρωπάκους, έξωγράφε τά πρόσωπά τους κ' έραβε τά ποσώμια τους.

'Η μεγαλιότερη εύτυχία της Γεωργίας Σάνδη ήταν ν' άρέση στα παιδιά, νά τά διακεδάξη, νά τά χαροσούη. Γι' αυτό, όταν γέρασε κ' άπόσπασε οικονομικά άνεξάρτησία, άρχισε νά γράφη παιδικά διηγήματα, τά όποια είχε χαρτιοκίνα από τό είδος των.

'Η Γεωργία Σάνδη, όταν γέρασε, γύμισε στο Νοάν ν' ήγκατεστάθη εκεί οριστικά στο παλιό οικογενειακό σπίτι της. 'Αγαπούσε πολύ τό δάσος του Νοάν και έκανε τακτικά περπάτους σ' αυτό. 'Όταν προσκαλούσε κάποτε ένα φίλο της νά την έπισκεφθή εκεί, πού έγραφε για τό Νοάν : 'Πρέπει νά ξέρετε ότι τό τόπος όπου μένω πού μοίζαει. Είνε έντελώς άόημαντος φαινομενικά, αλλά όταν τον γνωρίσει κανείς από κοντά, τού βρισκε άρκετά προτερήματα».

'Η Γεωργία Σάνδη